

Διότι — μα την κάππαριν! — εί σολαμβοί
 Σ' τους δρόμους ή ε' την κόπρον δὲν εύρισκονται!
 Απέριτός τε καὶ λιτός είμι! Ήδη
 Η μόνη μου περι... ή καὶ διαγραφή.
 Δὲν εἶχον ούτε σάκος ἐπταθέσιον
 Οὔτε ἀσπίδα δυρφαλέσσον αἱ μῆνες,
 Άλλα καρύων ήμισυ τὸ κέλυφος
 Α' Αντὶ ἀσπίδος εἶχον, τὸ δέ, ως εἰπεῖν,
 Ἐγκάρασιον ἐν τούτοις ὃν μερόσιχον,
 Τὸ κέλυφος χωρίζον, δίχα δχανον
 Ἐποιουν ἐνερυπώντες ἐπιδέξια,
 Τετέλεσται τοῦ σάκους ή διαγραφή,
 Καὶ πανοπλίας δῆλης τῆς τῶν ποντικῶν.

Τοιαύτας κολόσσαίς οὖν παρασκευάζει
 Οἱ μῆνες ἔξικολούθουν κάμνοντες, άλλα
 Κατεπεγόντως δυον ἐνι μάλιστα.
 Άλλα τοὺς μῆνας ἡδη δε; ἀφήσωμεν
 Ἐντὸς τοῦ αὐτῶν Κράτους ταῦτα πράτετοντας
 Καὶ ἄνευ πολλοῦ κόπου ὑπερβαίνοντες
 Τῶν ποντικῶν τὰ δριαὶ τῆς Πιππαλιοῦς
 Τὸ κράτος μεταβῶμεν τὸ γειτονικόν.

Σινδὼν λευκὴ χιόνος τὴν απόθετα γῆν
 Ἐκάλυπτε μαντεύετε τὸ ἔτος· ἦν
 Τὸ δι' αἰτίας μνήμης ἀξιον πολλάς
 Χιλιοστὸν δικακοιοστὸν πεντη.
 Κοστὸν, δόποις δὲ δαλασσομέδοντες
 Μᾶς κατεπάτουν γαῦροι καὶ τὰς ποίμνιας μασ
 Ἡφάνιζον οἱ πάγοι τοῦ βορρᾶ... Άλλα
 Τὰ χείλη διὰ τί, ω ἀναγνῶσιαι μου
 Εἰς πονηρὸν ἔξαιρψης διαστέλλετε
 Μειδίαμα; Εἰπέτε μοι ἵδε τίς
 Εἰς τὸν φιλιύποπτὸν σας ἥλθεν αἴφνης νοῦν;
 Τῆς ἀλωποῦς τὸν δρκον σας δρκίζομαι
 Οὐδεμιᾶς πῶς οὐδαμῶς οὐδέποτε
 Στιχοκλοπίας ἐνοχῆς είμι ἐγώ.
 Σᾶς δίδω τιμῆς λόγον, καὶ σᾶς βεβαῖω
 Ός τίμιος καθόλου καὶ εὐσυνείδητος!

Πιστεύσατε, διότι νὰ ἐνάγωμαστε
 Ἐπι στιχακοπία εἰς τοὺς δικαστὰς,
 Σᾶς ἔξομολογοῦμαι, δὲν ἐπιθυμῶ.
 Οὐδὲ κλητεύσαις, κλήσεις καὶ κλητήρια
 Ὀρέγομ' ἐπικρίματα, καὶ ἀνατριχιῶ
 Τοῦ ρώμου μόνον ἐν δύω τὴν ἰσχὺν,
 Μή δτι τοὺς κλητῆρας καὶ τοὺς κλήτορας,
 Καὶ ἐπειτα, νὰ εἴπωμεν καὶ τάληθές.
 Ύμεις οἱ δημόρει καταπίνοντες.
 Φρικιῶν καμψούς στιχοκλοπίων,
 Τό ἄνηθον καὶ κύμινόν μου τοῦ πτωχοῦ
 Μοὶ ἀποδεκατοῦτε καὶ κλοπάριον
 (Τὸ μὴ δν, καὶ ἐν δευτέρου σας δρκίζομαι)
 Τὸ τῆς Γραομυομαχίας μου αὐτὸ
 Διονυχίζετε καὶ δὲν ἀνέχεσθε;

Καὶ ίσως μὲν τὰ διάσας ἡνώχλησα
 Μὲ τὴν παρέκβασιν μου ταύτην τὴν μικράν.
 Άλλα καὶ νὰ προδίθω εἰς διήγησιν,
 Κλητορικῶν τὴν κεφαλὴν ἀνάμυστος
 Δὲν ἡδυνάμην φόβων πάλιος σμως δὲ
 Καὶ τούτου τῆς συγγνώμην ταπειγώς ζητῶ.

Λευκὴ σινδὼν χιόνος οὖν ἐκάλυπτε
 Τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος κατὰ ἔτος τὸ
 Πηθέν, δόποις οἱ θαλασσοκράτορες
 — Ιδού σας παραφράζω τοὺς, ως λέγετε
 'Υμεῖς ἀδίκως, κλοπιμίους στίχους μου, —
 Τῆς Σαλαμίνος ἴθενθίουν τὰ νερά, οἱ ποταμοί οἱ
 Κ' ἐστείρευσαν αἱ αἰγεῖς καὶ τὰ πρόβατα
 Διὸ τοὺς δριμιστίους πάγους τοῦ βορρᾶ,
 Καὶ δὲν ὑπῆρχε γάλα σπως νίπτωνται
 Τὴν αἰνερολεπτερεστατόπλαστον
 Μορφὴν καὶ χιέρας τὰς ἀδράς καὶ φαδινάς
 Αἱ εὐγενεῖς κυρίαι μας τῶν Ἀθηνῶν.
 Αἱ δρινθεῖς, ταύγα, οἱ ἄρτοι καὶ οἱ ἱχθῦς,
 Τὸ δόφον τὸ καὶ παρ' ἀρχαῖος Ἐλλησι
 Ἀριστοκρατικὸν καὶ τοὺς σημερινοὺς,
 Συντόμως δὲ εἰπεῖν τὰ τρόπιμ' ἀπαντά,
 'Υπὸ τῶν φίλων "Αγγλῶν δαπανώμενα
 Εἰς τὸ nec ultra ἥλθον πλέον τῆς τιμῆς.
 Ἀπόστολον ἡ γραῖς Ἀλειών νηῶν
 Εἰς τῆς Ἐλλάδος τὰς θαλάσσας ἐστείλε,
 Καὶ κόνδυλον βρεύνι καὶ παλμερστόνειον
 Εἰς τῆς Ἐλλάδος — τούτου τοῦ ἀνήλικος
 Καὶ τοῦ κηδευομένου ὑπ' αὐτῆς πατεῖδος —
 Ενέτριψε τὴν παρειὰν τὴν τρυφεράδα,
 Διότι τὸ παιδίον τὸ ἀνόητον
 Αὐτὸς τυχὸν ἐκ φύσεως φιλόπαιγμον
 'Υπὸ παιδικριώδους δὴ παραφράζει
 Κινούμενόν ποτ' ἔξεγλεύσας τίνα
 Γῶν ψωραλέων ἀπογόνων Ἰσραὴλ.
 Καὶ τὸ παιδίον ἐκ τῆς παιδιᾶς εἰδύν
 Τὸν κόλαφον συνήλθεν ἀμ' ἀστραφάντα
 Αἰσθόμενον, καὶ πορφυροῦ τὴν παρειὰν
 Περιδεώς; συγγνώμην ἔχητήσατο
 Τὸ γόνον κλίναν, καὶ ἵκανοτοίησε
 Τοιουτοτρόπως τὸ γραδεῶς ἐκυτῆς
 Φιλότιμον ἡ γραῦς ἡ ίδιοτρόπος.
 Ἐτευφρονίσθη δὲ ἔκτοτε τάνόητον
 Παιδίον καὶ ἀνέστιοι του Ἰσραὴλ
 Σὺν τῷ πόλιν διατρέχουν ἀδεῶς
 Καλὰς πωλοῦντες πραγματείας ἀγγλικάς.
 Οἰκοδομῆς οἱ στύλοι τῆς πολιτικῆς
 Οἱ ὑπουργοί εἰς τοῦ Βουλευτηρίου μας
 Τὴν θερμοτάτην αἰθουσαν συνέρρεον
 Τὴν ἐκκριταλωθεῖσαν διό τοῦ βορρᾶ
 Φιλοπατρίαν των νὰ ἐκθερμάωσι
 Καὶ ως κρατήρες ἐπειτα ἡφαίστειοι
 Εἰς λαύναν ἐκραγῶσι κατὰ Πάρκερος
 Δημευθονείων λόγων ἀπὸ τῆς Βουλῆς.
 Αἱ θυγατέρες δὲ αἱ ἀγλαοπρόσωποι
 Τοῦ Τόπου Κάππα Κάππα Ἀθηνᾶ, Ἐλπίς
 Καὶ ἄλλαι σήμερον μὴ ζῶσαι — παρ' ἡμῖν
 Εἰσι πρὸς φύλλα ἔσαρος ισάριθμα
 Τὰ φύλλα τῶν Ἐφημερίδων, αἵτινες
 Γεννῶνται μὲν ως τὰ πολλὰ ἀνίσχοντος
 'Ηλίου, δύοντος δὲ ἀποθνήσκουσι —
 Ψυχρὰ ἐξεδίθον τὰ φύλλα των, καθὼς
 Ψυχρῶν λαχάνων φύλλα ἀηδίστατα.
 Αγανακτήσιας ή Νέμεσις θαυμάδην